

brokade og Ordensstjerner, der havde gjort ham til den fornemme Verdens Yndlingsmaler.

Ogsaa til Karsten From selv søgte hendes Blik et kort Nu.

Han sad paa Armen af en Stol lidt borte og saa ned mod Gulvet, som om han havde gættet sig til hendes Tanker. Og hun kom til at tænke paa en Falskspiller, der smiler af Skamfuldhed, fordi han føler sig opdaget.

»Naa, hvad siger du saa?« spurgte Fætteren. »Nu maa du virkelig udtale dig.«

Hun havde ikke Mod til at forstyrre hans naive Glæde. Hun sagde derfor, at hun fandt adskilligt godt i begge Billederne.

»Men hvad siger du om Udtrykket? Finder du ikke Ligheden god? Du skal sige din Mening lige ud. Det Glimt i Øjet f. Eks. Synes du, det ligner?«

Hun greb igen til Udflugter og blev rød, saa hun selv kunde mærke det. Samtidig følte hun igen en stærk Forbitrelse mod Karsten From, fordi han havde faaet hende til at medvirke ved dette kunstneriske Bondefangeri.

Men dybt inde i hende var der en løssluppen Stemme, der tog ham i Forsvar. Hun havde igen kastet et Blik omkring i Atelieret med dets mange halvfærdige Malerier og Kulskitser. Paa et stort Staffeli tæt ved hende stod et Portræt af en ung,